

Bir çoban bir gün etdi dağda haray:
“Canavar var, - dedi, - gəlin, ey vay!”

Əhli-qəryə yüyürdü dağ tərəfə,
Getməsin ta qoyun, quzu tələfə.

Bunları müztərib görüncə çoban
Gülməyə başlayıb dedi: “Yaran,

Siz bunu sanmayın həqiqətdir,
Damağım gəldi, bir zərafətdir!”

Binəvalər qayıtdı; leyk çoban
Yenə bir gün dağ üzrə qıldı fəğan:

“Canavar var!” – deyə bağırırdı yenə,
Qəryə əhlin kömək çağırırdı yenə.

Kəndçilər etdilər dübarə hücum,
Yenə oldu yalanlıqı məlum.

Doğrudan bir zaman bəəzmi-şikar
Qoyuna gəldi bir neçə canavar.

Hərçi dad eylədi çoban, yahu!
Eşidənlər dedi: yalandır bu!

Bu səbəbdən hərayə getmədilər,
Ona heç etina da etmədilər.

Canavarlar yedi bütün qoyunu,
İştə, oğlum, yalançılıq oyunu!

Bax, yalançı tanındı çünki çoban,
Doğru derkən sözü göründü yalan.

Hərgiz, oğlum, yalan demə ki, xuda
Dust tutmaz yalançını əbəda!
Həm də xəlq içrə hörmətin olmaz,
İzzətin, qədrü qiymətin olmaz.

“Evi yandı yalançının, - derlər, -
Ona bir kimsə etmədi bəvər”.

